

Forrai Eszter

FÉNYES FÜRTJEIDBŐL

Fényes fürtjeidből
 Hullajtsd rám szirmaid
 Ágkarjaidból rügyek pattannak bennem
 S tavaszra virág leszek
 Csak szélvihar ne jöjjön
 Mert törékenyen várom
 A hervadást a halált
 Óvj szép szemeddel
 Takarj bársony estéinken
 Védj
 Védj
 Szemverés ellen
 Szikrázik a hókristály ablakunkon
 S kicsi kályhánkából
 Zenél a tűz
 Január van, zimankós hideg...

KEZDET BEN VOLT A SZÍN

A hajón élsz,
 Szoba, festőállvány, műterem
 S benne te magad -
 Ecsetvonások szavaid
 S a zene ritmusára billenek
 Növényeid metronóm ágai
 Lépkedünk majd futunk
 Szalagtépés iramunk
 Kezdetben volt a szín
 S aztán az ige
 Megvetetlen ágyadban
 Tegnapi ölelések nyoma
 S a kerek ablakon átsütő holdsugár
 Az Eiffel torony szétvetett lábai között
 Világítja ezt a kezdődő szerelmet...

Pardi Anna

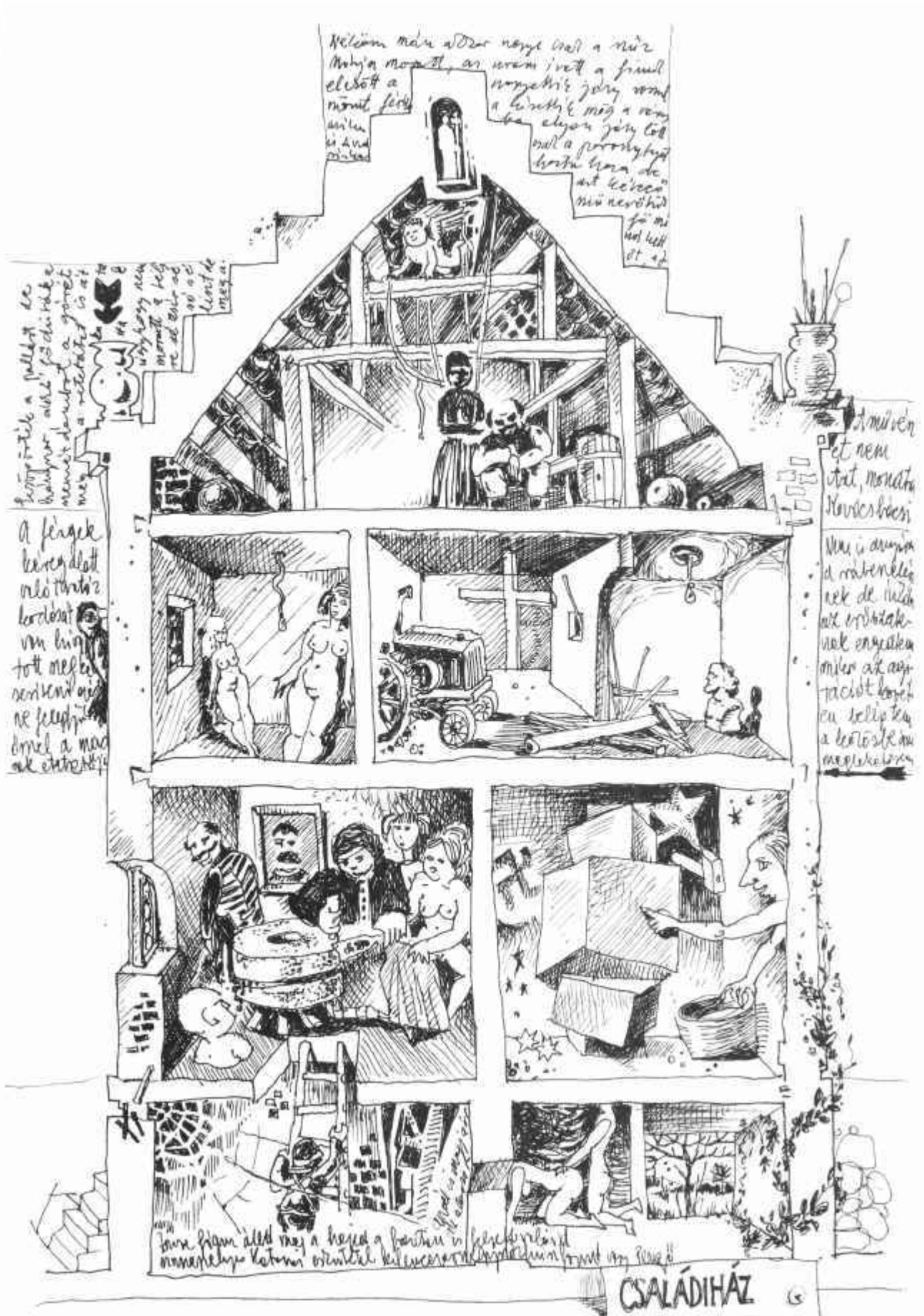
HOFFMANN AZ ABLAKNÁL ÁLL

Hoffmann az ablaknál áll. Testvéreire emlékezik.
 Az első kiskorában meghalt, a második fiú hajléktalanként
 elzüllött, ő maga anyjától örökletes idegbajjal küszködik.
 E. T A Hoffmannban, szabadjon megjegyyezmem,
 a germán, szláv vér mellett magyar is folyt bőségesen.

Hoffmann az ablaknál áll. Königsberg az ördög bájitalától
 visszafelé varázsolt antilegenda. Bizarr szellemekkel
 teli. Az ablak alatt, no de a sok sétáló közt fel
 sem tűnik, Kant is ott megy, sötét felöltőben.
 Kant, a polgári racionalista.

Hoffmann az ablaknál áll. Éppen virrad már, éppen
 alkonyodik, nála a sok ital miatt ez kissé összezavarodik.
 Rák, skorpió, hiéna öleli a mellkas sivatagait.
 Csak a zene nyújt vigaszt, a delírium diótörő
 kis balettekkel.

Hoffmann az ablaknál áll. A humán fecsegéseknek
 sok az alja. Művészként a létezés klónozását rég
 feltalálta már. Szíve tüneményei által látta, trauma
 szellemcserékben a világot. Vándorsebre vándorkabátot
 öltve azután leballagott az akkor is humán selejttől
 vitális utcákra.

VÁCZY JÉPONT TAMÁS GRAFIKÁJA